

saaledes ønsker vi nu at bidrage til, at Afspændingen, den nødvendige Reaktion, kan foregaa under saa rolige og gradvise Former som paa nogen Maade muligt.

Den højtærede Indenrigsminister sagde: Vi har ikke modarbejdet nogen af de Foranstaltninger, vi var med til at træffe. Jo, det har den højtærede Regering den ene Gang efter den anden. Naar den traf saadanne Foranstaltninger, skete det med alle tydelige Tegn paa den mest erklærede Modvillie overfor disse, med Fornægtelse Gang efter Gang. Vi har oplevet dette, at man har vedtaget at gennemføre paa Regeringens Forslag, efter Opfordring af dens konservative Partifæller, men med alle Partiers Stemmer, Importreguleringslove og derefter set det snævre Regeringspartis Medlemmer gaa Landet over og uanfægtet af Regeringen fralægge deres Parti Ansvar for, paa-beraabend sig, at dette var gennemtrumfet mod Partiets Villie af den saakaldte Trekant, og endogsaa med Tilkendegivelse af, at naar dette muligt mislykkedes, kunde man derigennem opnaa Vidnesbyrd om, at det var Landbrugsministerens Opfattelse af det økonomiske Liv, der var den rette. Den højtærede Indenrigsminister talte om Forhandlingen i 1921 og sagde, at det var ikke lykkedes den Gang. Nej, men naar det ikke lykkedes, er der saa nogen, der er i Tvivl om, at dertil meget bidrog, at man fra det Partis Side, som den højtærede Minister er Repræsentant for, bestandig lagde sig hindrende i Vejen, dragende Sagen ud? Og naar man endelig lagde Ledelsen og Tilrettelæggelsen af dette i Hænderne paa en Handelsminister, om hvem det gjaldt, at han nu en Gang ikke besad de fornødne Kræfter til at magte denne Opgave og heller ikke den fornødne Styrke og Myndighed indenfor Regeringspartiet til at føre denne igennem, saa er det naturligt, at dette maatte mislykkes og løbe ud i Sandet, og ingen kan deraf drage noget Vidnesbyrd om, at dette i Almindelighed var nødvendigt ogsaa under en virkelig af Villie ledet Handling fra Regeringens Side.

Fremdeles siger den højtærede Indenrigsminister, at jeg har beklaget mig over Formen for det politiske Arbejde og sagt, at Regeringen ikke i fornøden Grad gav Oplysninger i rette Tid til Rigsdagen, og dette er uberettiget, siger Ministeren. Jeg svarer dertil, at jeg kunde nævne Vidnesbyrd paa Vidnesbyrd om, hvorledes der i Aarene efter 1920 er kommet en helt ny Form for Forhandlingen mellem Regering og Rigsdag, idet Regeringen stadig holder den Del af Rigsdagen, som udgør Oppo-

sitionen, ude paa en Maade, man ikke tidligere var vant til. Det nationale Spørgsmaals Løsning, hele Behandlingen af det i Tiden fra 1920 til nu, har saaledes været præget af Regeringens og Flertallets Villie til at holde Oppositionen udenfor, hvad der her skete. Man har indtil dette Øjeblik tilbageholdt afgørende Dokumenter med Oplysning om, hvilke Beslutninger der er taget, og paa Forhaand har man overhovedet ikke søgt Forhandling i den Henseende. Og selve de økonomiske Spørgsmaal, Behandlingen af Banksagen bærer Vidnesbyrd nok i saa Henseende. Den højtærede Indenrigsminister ved, at i Juli 1922 begyndte denne Forhandling for Regeringens Vedkommende. Fra Juli til September blev Rigsdagen holdt fuldkommen uvidende om Karakteren af den Krise, som var indtraadt for Landmandsbanken. Den havde til sin Kundskab derom at bygge paa den urigtige Erklæring, der udsendtes om Begivenhederne i Juli 1922, og som den højtærede Statsminister stod som Garant for. Nu kan den højtærede Minister sige, at jeg kan ikke bebrejde ham dette, thi han blev holdt lige saa uvidende som Rigsdagen. Det bliver imidlertid Regeringens Sag indbyrdes at afgøre dette Forhold, bortset fra den ene Ting, at blandt dem, der ogsaa blev holdt uvidende, var den Minister, der har det særlige Ansvar for den Nationalbank, hvis Penge blev sat paa Spil. Men i hele dette Tidsrum, i hele denne Sag holdtes Rigsdagen saa langt som paa nogen Maade udenfor. Ogsaa nu ved den sidste Ordning er Forholdet dette, at man ikke forbereder Sagen ved, saa snart man er kommet til Behandling af den, at raadføre sig med det dertil nedsatte Bankudvalg, repræsenterende de forskellige Retninger her paa Rigsdagen; og derfor kommer vi da for et Par Dage siden for anden Gang til at staa overfor dette, at Rigsdagen ligesom tvinges til at tage Beslutninger med saa kort Varsel, at jeg tror at turde sige, at det er en uværdig Stilling for den danske Rigsdag.

Formanden: Jeg maa gøre det ærede Medlem opmærksom paa, at det er det ærede Medlem Hr. Staunings Forespørgsel, der er til Behandling. Banksagen blev afgjort i Forgaars.

P. Munch: Banksagen blev afgjort, men den højtærede Indenrigsminister har fremdraget dens Forhold til Belysning af Forholdet mellem Regering og Rigsdag, og derpaa har jeg givet Svar.